

Kassák Lajos

(1887–1967)

ÚJ VERSEK, 1923

29.

(KÖDÖT ITATUNK A SZÍVÜNKKEL)

Ködöt itatunk a szívünkkel és vörös napot amit gyerekkorunkban a fejünkbe skatulyázunk könnyökünkből néha kicsavarjuk az életet és azt mondjuk: Uram ön rosszul teszi hogy kellőleg újra nem mázolja magát föl tehát föl föl
az idő szörnyű dunnákban hever fölöttünk s mi csak úszunk úszunk tovább mint a halak
mint a szent nagy halak s ha ketten vagyunk egyedül vagyunk néhányan még ismerik közülünk az „Igaz Embert” aki büszke a fogaira
öregasszonyokkal vetekszik s minden sarokkőnél megkönnyeb-
bül legalább két allegóriával
ó mi tudjuk az ő körmei alatt van elrejtve az Ige
ki emelné le unokáink vállairól az úr ábrázatát
szemeinkben összecukódtak a távolságok
megfagyott kiáltásokat szakítunk le a nyelvünkről
és vérzünk
és vérzünk
íme az állatok bús és kimondhatatlan fájdalma ez
kicsi csigák peregetek le a tenyereimről
sírunk az ember embertelenségén
s a megváltók fölették java kenyerüket az elsüppedt félszerekben

30.

(FIÚK SZERETIK A LÁNYOKAT)

Fiúk szeretik a lányokat
a lányok liliomot égetnek a szemükben s ha megérintik őket föl-
zengnek bennük a hangszerek
öreg zöld folyók nyújtóznak át a földeken néha úgy látszik ki-
nyílnak a kapuk s a fák kiforják lemetélt karjaikat
a gyerek feje 14 percig sajgott a nikkelfogóban
és mégis itt vagyunk valamennyien
papa az asztalfőn ül és lógatja a bajszát
9 gyerek 1 kanárimadár 3 muskátli és a teleírt adóívek
menyecskék fölborítják hiúságukat s a falak bocsánatot térdel-
nek
hogy kissé fölmelegítettek bennünket
szegény barátom most kitarja karjait mint a Championok
1922
kivülestünk a lőtávolon
a nap leszállt
ó ki merítené ki szemünk vad mocsarait
talpunk alatt érezzük jajgató halottainkat
Te ott vagy Én itt vagyok
egymáshoz ér a húsunk és didergünk a világtalanságban